

Представљена књига „Моја Пешта“, Добриле Боројевић

ПРОМОЦИЈА

Уметник који гради мостове, нигде није странац

У присуству поклоника лепе књижевне речи, пријатеља, колега и ученика Српске гимназије, одржана је промоција књиге Добриле Боројевић „Моја Пешта“, коју је ове године издало Српско позориште у Мађарској. Уредник и рецензент издања је Петар Милошевић, а књигу је на сцени СПМ-а представио књижевник Драгомир Дујмов.

Добриле Боројевић је дипломирани филолог са радним искуством у српским, мађарским и страним компанијама. Радила је на пословима везаним за односе с јавношћу и медије и бавила се писањем новинских текстова, интервјуа, кратких прича и фељтона. Више од 15 година сарађује са *Српским недељним новинама* у Мађарској. „Моја Пешта“ је њена прва књига.

Укупно 18 прича ове књиге, објављиваних у *Српским недељним новинама* од 1999. до 2015. године у наставцима, у форми фељтона, које су код овдашње читалачке публике биле врло добро примљене, сакупљене су у збирку и тако сачуване на једном месту. Приче су исприповедане у првом лицу, кроз визуру субјекта који је сам учесник догађаја. Везује их плава нит Дунава, који је симбол комуникације Београда и Будимпеште. Кроз ту нит теку љубав, радост, али и туга и носталгија.

Приче су жанровски разноврсне, неке су дате у форми дневничких записа, неке су блиске фељтону, а дру-

Мађарској престоници Добриле Боројевић поклања своје приче које су настајале у посебним тренуцима запитаности и осаме, али су само делимично аутобиографске. Скупљала их је као дарове за добре људе у овој средини, које је јунакиња њене књиге имала срећу да сретне у једном периоду свог живота, по много чему посебном

Драгомир Дујмов и ауторка књиге

та је пожелела да неком отвори душу, имала је жељу да застане, некога позове на кафу, на разговор, али, како каже: „Тако добро познавала никог нисам.“

Усамљеност сваком човеку тешко пада, а посебно уметнику који нигде у свету неће да буде странац. Заво-

Милан Рус:

ВОЛИМ ЉУДЕ КОЈИ ГРАДЕ МОСТОВЕ

У име Српског позоришта у Мађарској, као издавача књиге, публици се обратио директор Милан Рус, који је рекао да је овога пута Српско позориште у улози издавача, јер је ауторка својим причама градила мост и да се од штива „Моја Пешта“ може сачинити монодрама, с обзиром на лични тон који је у њима присутан. „Волим људе који хоће и знају да граде мостове“, рекао је Рус и споменуо још неке ауторе који су писали о Пешти, из свог угла.

лела је Пешту, њене мостове и сама саградила један имагинарни мост, спајајући два града, „између две границе, у равници, између две телефонске мреже и два језика.“ Живећи у Будимпешти, јунакиња књиге се прилагођава, али стално и пореди. Примећује на сваком кораку другачију културу, обичаје и навике.

У својим причама указује на веков-

Након неколико година, ауторка се враћа у родни град, али и даље живи на релацији Београд – Будимпешта.

Књигу топло препоручујемо као лако и једноставно, али истовремено мисаоно и емотивно дубоко штиво у коме можемо препознати и сами себе.

Промоцију на сцени Српског позоришта у Мађарској пратило је прика-

зивање фотографија Будимпеште, које је начинио Иван Јакшић, а посебну атмосферу самој промоцији дала је музичка подлога са песмама кантаутора Зорана Стевановића, који је, такође, један од јунака књиге Добриле Боројевић. Ауторка је рекла да јој је музика олакшала учење језика и да је често слушала песме овог аутора који пева на мађарском, али је наше горе лист.

Објављивање књиге помогло су српске народносно самоуправе у Будаершу, I, VII, IX, и X кварту у Будимпеште. Визуелно решење за корице које плене пажњу свих читалаца урадио је Никола Скорић, користити дивне фотографије Ивана Јакшића.

Славица Зельковић

Драгомир Дујмов:

ОДРАЗ ЖЕНСКЕ ДУШЕ

„Приче Добриле Боројевић су одраз женске душе. Она опажа ситнице и такве детаље које само жена уме да види. Управо то плени пажњу читаоца. Текст је питак, њени лични доживљаји су упечатљивији. Изванредно описује разлике у менталитету, говори о међуљудским везама, понекад врло сложеним. Њен стил је занимљив и због тога што се последње реченице из свих њених прича могу третирати као засебна целина која би могла да буде сврстана у песму у прози.“

ге су само цртице о снажним емоцијама. Оне имају печат личности која, у сасвим другачијој средини, интензивније упија све сензације око себе. Упркос свему, захваљујући својој позитивној енергији и емоцијама, брзо и лако се укључује у средину не само српске заједнице, него и Мађарске.

Главна јунакиња књиге, за коју смо од ауторке сазнали да има много заједничког са њом самом, али да није реч о аутобиографији, успева да се запосли, упознаје људе из других земаља који су у Будимпешти странци, али не прихвата да и сама буде странац. Укључује се у свакодневни живот, одлази у позоришта, ужива у оперетама и мјузиклима, у шетњама, дешава јој се љубав. О свему томе прича врло живописно, у маниру интелектуалца који дубоко доживљава и просуђује. Међутим, навикавање на нову средину и *живош негде између* није био ни лак, ни једноставан. Безброј пу-

